

TALLER DE COMUNICACIÓ
2023/2024

POEMARI 3R CICLE

PRÒLEG A L'EDICIÓ.

Aquest humil recull de versos que teniu a les mans, bé en paper o mitjançant el suport digital d'un dispositiu electrònic, es el resultat d'un treball profund de l'alumnat de tercer cicle del CEIP Port de Xàbia. Al llarg d'un trimestre, les i els alumnes han treballat a l'assignatura de Taller de Comunicació la poesia i el transfons del seu missatge.

Aquesta aventura començà amb el recull de diversos poemes, l'equip docent va col·laborar oferint els poemes que més els agradaven i, aquesta meravellosa bossa literària, va ser nodrida amb l'aportació de l'alumnat que també va afegir més títols als que ja teníem.

Després començà un procés d'interiorització, on les i els alumnes llegiren els textos i escolliren sobre quin volien treballar i aprofundir més. Conceptualitzaren en un mapa mental les característiques bàsiques dels poemes, la seua mètrica, temàtica, autor, sentiments i demés, fent així un anàlisi d'autors externs i internacionals de tots els temps, des dels poetes més contemporanis i locals, com dels grans clàssics d'altres llengües i dels que ens separen més de set-cents anys.

Aquesta gesta va anar acompanyada de l'encontre amb la poetessa local Encarna Roselló, que ens va recitar els seus versos i obrí de bat a bat les engalanades portes del seu cor per compartir amb nosaltres la seua passió per l'escriptura, la rapsòdia i la preocupació per mantenir i cuidar el nostre ric i extens patrimoni lingüístic i cultural.

El remat d'aquesta expedició el coronen els poemes realitzats *ex professo* pel nostre alumnat, tenint com a recurs d'inspiració (o no) els poemes sobre els que investigaren. Als fulls parells trobareu les obres inèdites dels nostres alumnes, amb el títol i el nom de l'autor. En les pàgines senars, hi ha els poemes més o menys coneguts dels qui han estat la llavor del nostre humil empelt literari.

L'aprenentatge es sens dubte allò que mou els cors en l'esdevenir de la vida i que construeix la nostra essència més íntima. En aquest procés l'equip docent, recolzat i encoratjat per l'equip directiu ha estat sens dubte, qui més ha après sobre tot allò que les i els nostres alumnes guarden dintre del seu cor.

Esperem que gaudiu de la lectura tant com l'alumnat i els docents hem gaudit de la seua elaboració.

Salut i lletres!

CADA PAREJA

Gloria Fuertes.

Cada abeja con su pareja.
Cada pato con su pata.

Cada loco con su tema.
Cada tomo con su tapa.

Cada tipo con su tipa.
Cada pito con su flauta.

Cada foco con su foca.
Cada plato con su taza.

Cada río con su ría.
Cada gato con su gata.

Cada lluvia con su nube.

Cada nube con su agua.
Cada niño con su niña.

Cada piñón con su piña.
Cada noche con su alba.

CADA UNO

Aarón Abdel Salam Romero.

Cada abeja con su panal.

Cada pato con su río.

Cada loco con su loca.

Cada tipo con su tema.

Cada pito con su coche.

Cada foco con su famoso.

Cada plato con su comida.

Cada río con su pez.

Cada gato con su gatito.

Cada lluvia con su agua.

Cada nube con su rayo.

Cada niño con su madre.

Cada piñón con su bosque.

Cada noche con su alba.

HI HA UNA ALTRA MANERA DE VIURE

Vicent Nàcher Ferrero.

Segurament hi ha una altra manera de viure
més ajustada als dictats del cor, una forma
d'existir en la qual to i jo seríem feliços,
amb un repartiment més just de les coses.
Un món on les mans siguen per a acaronar
i la vida siga un fruit saborós per a totes i tots.
Sé que encara ens calen moltes revolucions,
però aquesta és la nostra, i res no té sentit,
amor, si no compartim colze a colze els carrers
més oblidats d'aquesta ciutat on gravitem
amb intermitències, on sentim la necessitat
de proclamar-nos. Tan senzill com dir no
a tot allò que no és just amb contundència
i serenitat, tan senzill com no seguir el joc
perquè no ens agraden les regles imposades.
Ha d'haver-hi un lloc on tu i jo ens trobem,
un punt d'intersecció enmig de les corbes
perilloses del sistema que tot ho abasta,
on edificar la nostra estima sense aldarulls,
on condensar i unificar la nostra energia,
on ésser aquells que somniàvem ésser.
Segurament açò és un poema d'amor,
jo ja no ho sé tampoc massa bé, o un crit
enmig de la nit per convocar-te als meus
braços, i ser feliços i no conformar-nos del tot
amb un estat de coses que no compartim.
Segurament, jo que sóc un home-dubte,
aquesta és l'única cosa que tinc clara.

SEGURAMENT

Saiyd Ajana El Faddali

Segurament no t'agrada anar al treball
t'agradaria una vida més relaxada
una vida més ajustada al teu temps.

Jocs, córrer, fer esport sense que ningú et pare.

Jocs, córrer, fer esport sense que ningú et moleste.

Jocs, córrer, fer esport sense que ningú et frene mai.

COS MORTAL

Vicent Andrés Estellés

Trinquet del Cavallers, La Nau, Bailén, Comèdies,
Barques, Trànsits, En Llop, Mar, pasqual i Genís,
Sant Vicent, Quart de fora, Moro Zeit, el Mercat,
mercé, Lope de Vega, Colom, Campanares,
Palau, Almirall, Xàtiva, Cabillers, Avellanes,
Pouet de Sant Vicent, Cavallers, Sant Miquel,
Roters, Sat Nicolau, Samaniego, Serrans,
Rellotge Vell, Sant Jaume, Juristes, Llibertat,
Soledat, Ballesters, Bonaire, Quart de dins,
Blanqueries, Llanterna, l'Albereda, Correus,
Nules, Monteolivet, Gil i Morte, espartero,
Miracle, Cordellats, Misser Mascó, Minyana,
el Portal de Valldigna, Porxets, Soguers, Navellos,
Querol, Reina Cristina, Mayans i Ciscar, Temple,
Ponts de la Trinitat, del Real, de la Mar,
d'Aragó, dels Serrans, de Sant Josep, de l'Àngel.
I l'Avenida del Doncel Luis Felipe Garcia Sanchiz.

LOS 20 AMIGOS QUE ME QUIEREN

Elsa Almazán García

Inés, Azahara,

Julia, Alma, Carmen,

Alba, Eva, Maria,

Soraya, Silvia,

Leire, Julieta,

Gabriela, Vera, Alba,

Laura, Clara, Alma,

Luna y Nerea.

EL AMOR ES UN FUEGO

Lluís de Camões

El amor es un fuego que arde sin ser visto;

Es una herida que duele y no se siente;

Es una satisfacción descontenta;

Es un dolor que carcome sin doler;

Es un no querer más que un querer bien;

Es solitario caminar entre la gente;

Nunca es contentarse con estar contento;

Es cuidar que ganes al perder;

AMOR

Erik Amil Barbeito.

Amor es un fuego que arde por dentro
sin ver, es herida que duele y no
sientes, es un sueño del que me
despierto y que al despertar, no
tengo nada de nada, y al final
lo tengo todo.

EL PEIX

Núria Albó i Corrons.

Tens la cua
virolada,
tens escates
molt lluent.
Tot nedant
obres la boca,
però sense dir mai res.

LA PISSARRA

Samuel Andrés David.

La pissarra té dibuixos d'animacions

i llapisses de colors.

Una companya al costat

i un aula pera poder cantar.

Te amics amb els que jugar

i estudiar.

Ella vigila tot i es riu molt.

ESTENC LA MÀ

Miquel Martí i Pol.

Estenc la mà i no hi ets.

Però el misteri

d'aquesta teva absència se'm revela
més dòcilment i tot del que pensava.

No tornaràs mai més, però en les coses
i en mi mateix hi hauràs deixat l'empremta
de la vida que visc, no solitari
sinó amb el món i tu per companyia,
ple de tu fins i tot quan no et recordo
i amb la mirada clara dels qui estimen
sense esperar cap llei de recompensa.

MA MARE

Natàlia Azorín Cuenca.

Et busque i no estàs

i que no estigues

em fa molta pena

No tornaràs mai més però

sempre estàs al meu costat

en els pensaments; en el perfum

de la iaia; en les fotos que ella

M'ensenya.

També tinc parts de tu com

el nas i la teua mirada que

estaran amb mi sempre igual

que el teu record.

EL JARDÍ

Ibn Khafaja d'Alzira.

Dolç és el riu, com dolça la saliva
flairant dels llavis de l'amor. El zèfir
arrossega mandrós la humida coa.
Ràfegues de perfum
travessen el jardí
tot cobert de rosada.
Jo me l'enamore, aquest verger
on la margarida és el somrís,
la murta els rínxols i la viola la piga.

LA PLATJA

Soraya Azouz.

Dolça és la platja com dolça la saliva
flairant els llavis de la mar.
L'aigua xopa les pedres
amb l'altura de les ones.

Les ones acaronen les pedres
i fa nàixer un bonic soroll.
Les muntanyes d'arena
són records de la meua infantesa.

Jo m'enamore d'aquesta platja
per que em recorda a tu i tot el temps
que he estat al teu costat.

COS MORTAL

Vicent Andrés Estellés

Trinquet del Cavallers, La Nau, Bailén, Comèdies,
Barques, Trànsits, En Llop, Mar, pasqual i Genís,
Sant Vicent, Quart de fora, Moro Zeit, el Mercat,
mercé, Lope de Vega, Colom, Campanares,
Palau, Almirall, Xàtiva, Cabillers, Avellanes,
Pouet de Sant Vicent, Cavallers, Sant Miquel,
Roters, Sat Nicolau, Samaniego, Serrans,
Rellotge Vell, Sant Jaume, Juristes, Llibertat,
Soledat, Ballesters, Bonaire, Quart de dins,
Blanqueries, Llanterna, l'Albereda, Correus,
Nules, Monteolivet, Gil i Morte, espartero,
Miracle, Cordellats, Misser Mascó, Minyana,
el Portal de Valldigna, Porxets, Soguers, Navellos,
Querol, Reina Cristina, Mayans i Ciscar, Temple,
Ponts de la Trinitat, del Real, de la Mar,
d'Aragó, dels Serrans, de Sant Josep, de l'Àngel.
I l'Avenida del Doncel Luis Felipe Garcia Sanchiz.

LA MEUA RESPIRACIÓ

Joan Badenes Català.

Ana Català, Juan Badenes,

Júlia Badenes, Ana Cholbi,

Jaume Català, Tere Morant,

José Badenes, Erik Amil,

Vicente Montilla, Sergio Berenguer,

Juan Serrat, Vicente Espasa,

Fabián Juárez, Jan Niemann,

Joel Sirera, Alex Enguix

i jo.

ENDREÇA

Joana Raspall.

Pujaré al cel blau
a collir paraules
per una escaleta
tallada en el vent.
És, cada graó,
un manyoc de boira;
a cada replà
hi brilla un estel.
Els cants dels ocells
hi fan de barana;
aromes de flors
hi posen dossier.

Espereu-me a baix:
tornaré amb les mans
curulles de somnis,
i us els donaré.

MONTGÓ

Rayan Bakkali.

Pujaré a la muntanya verda
a llegir lletres,
per una escala
tallada en el arbre.
Es cada paraula
una rama d'un arbre,
a cada rama
hi brilla una fulla.
Els pardals dels arbres
hi fan de cantants,
alguns arbres hi posen fulles
a la terra humida.
Espereu-me a dalt
tornaré amb les mans plenes d'alegria
i buides de tristesa.

VIDA

Encarna Roselló.

La vida és un mati sense presses
el sol acaronent la cara,
una nit d'estiu una tarda de primavera,
l'oreig del mar pentinant els cabells.

La vida és un passeig
per la vora de la mar
entre pins i remors d'aigua
flaires de gessamí i flors de taronger.

La vida és la tendresa d'una mirada,
un puny al vent, cridar ben fort,
somriures i clams de lluita.

La vida és un passeig
amb barca
una illa de carícies,
uns ulls que esguarden
paraules d'amor
xiuxiuejos i esclats de passió.

LA VIDA ES

Sergio Berenguer Soler.

La vida es un matí sense preses,
la vida es un camp de flors,
la vida es meravellosa,
la vida es especial per a tots,
la vida es una meravella per al món
la vida es meravellosa, com les flors mogudes pel vent.

La vida es una meravella com les ones i el sol que ens fan tindre llum,
la vida es entretinguda, veient com viuen les persones,
la vida es un món sense acabar, hi ha mil voltes que donar al món.

La vida es molt tranquil·la, la vida es lliure per a fer el que vulgues,
La vida es meravellosa com el món, i de bonica com la platja amb les ones.

PAISAJES PARA DIBUJAR

Gloria Fuertes.

El sol arriba,
el mar abajo
y en medio del mar
un barco.

El sol arriba
las nubes abajo
y en medio del trigo
un espantapájaros.

El tejado arriba
el sótano abajo
y en la chimenea
un gato.

MIS PROPIOS PAISAJES

Arón Box Fernández.

La luna arriba,
las estrellas abajo
y en medio
las constelaciones.

El camello,
el mar,
y en medio
la humanidad

El prado,
la montaña
y en medio,
las cañas.

La nieve,
el pingüino
y en el centro,
hay un río.

La lluvia,
el sol
y, en medio,
el caracol.

La selva,
la palmera
y, en medio,
la pantera.

ALL THINGS CAN TEMPT ME

William Butler Yeats.

Si fuesen míos los paños bordados de los cielos,
tejidos con luz de oro y plata,
los paños azules, sombríos y oscuros
de la noche, la luz y el crepúsculo,
a tus pies los tendería.
Pero pobre, cuento sólo con mis sueños.
A tus pies los he tendido.
Pisa con cuidado porque pisas mis sueños.

LOS SUEÑOS DEL MUNDO

Eva Cardona Ferrer.

Si fuesen míos los mejores sueños del mundo

Estaría feliz, pero, la verdad es que

necesito muy poco para sentirme feliz.

Lo que me gusta de mi es la vida que tengo,

la salud, mi familia, mis amigas y amigos....

y lo que más me gusta de los demás es que me respeten,

me escuchen y sobretodo, sentirme querida.

Todo lo que quiero para mi también

lo deseo para los demás,

porque si me respetan yo les respetaré,

si me escuchan yo les escucharé

y, si me quieren yo les voy a querer.

NIT

Encarna Roselló.

La serenor d'aquesta fosca
no calma cap neguit
hi ha silencis greus,
anhels que dormen
en el voraviu de la nit.

TORNA LA NIT

Alma Catalán Martínez.

Torna la nit
i torna el crit
i amb ell la tristesa.

El moviment de la balena
que es mou a cada vers,
que llig esguardant la meua
alegria, fins que es fa de dia.

¡Ai! Quina alegria, que ja es fa de dia!
De nou el capvespre i amb ell
s'amaga el meu somriure
i al final, torna la nit i amb ella
la tristesa i els versos.

LA ROSA DE PAPER

Vicent Andrés Estellés.

Ella tenia una rosa,
una rosa de paper,
d'un paper vell de diari,
d'un diari groc del temps.

Ella volia una rosa,
i un dia se la va fer.
Ella tenia una rosa,
una rosa de paper.

Passaren hivern i estiu,
la primavera també,
també passà la tardor,
dies de pluja i de vent.

I ella tenia la rosa,
una rosa de paper.
Va morir qualsevol dia
i l'enterraren després.

Però al carrer on vivia,
però en el poble on visqué,
les mans del poble es passaven
una rosa de paper.

I circulava la rosa,
però molt secretament.
I de mà en mà s'hi passaven
una rosa de paper.

El poble creia altra volta
i ningú no va saber
què tenia aquella rosa,
una rosa de paper.

Fins que un dia d'aquells dies
va manar l'ajuntament
que fos cremada la rosa,
perquè allò no estava bé.

Varen regirar les cases:
la rosa no aparegué.
Va haver interrogatoris;
ningú no en sabia res.

Però, com una consigna,
circula secretament
de mà en mà, per tot el poble,
una rosa de paper.

EL BOU DE LA MAR

Izan Cordero Marín.

Ella tenia un bou
un bou molt gran,
el bou vivia en una ramaderia
i ella va torejar el més gran.
I va torejar el més fort
a la plaça, a la mar,
però va haver-hi un dia
que el bou es va fer mal,
i en adonar-se'n ella
va parar de torejar.
Se'n va anar per que era vell
era vell i se n'havia d'anar,
però la gent no volia
i set mesos es va quedar.
En sentir això la gent es va alegrar
li donaren ànims i de nou es quedà.
El seu amo un dia es va moure,
el bou, que a ell es devia,
molt trist es quedà
i a la fi, el pobre bou se'n va anar.

ARA MATEIX

Miquel Martí i Pol.

Ara mateix enfilo aquesta agulla
amb el fil d'un propòsit que no dic
i em poso a apedaçar. Cap dels prodigis
que anunciaven taumaturgs insignes
no s'ha complert, i els anys passen de pressa.
De res a poc, i sempre amb vent de cara,
quin llarg camí d'angoixa i de silenci.
I som on som; més val saber-ho i dir-ho
i assentar els peus en terra i proclamar-nos
hereus d'un temps de dubtes i renúncies
en què els sorolls ofeguen les paraules
i amb molts miralls mig estrafem la vida.
De res no ens val l'enyor o la complanta,
ni el toc de displicent malenconia
que ens posem per jersei o per corbata
quan sortim al carrer. Tenim a penes
el que tenim i prou: l'espai d'història
concreta que ens pertoca, i un minúscul
territori per viure-la. Posem-nos
dempeus altra vegada i que se senti
la veu de tots solemnement i clara.
Cridem qui som i que tothom ho escolti.
I en acabat, que cadascú es vesteixi
com bonament li plagui, i via fora!,
que tot està per fer i tot és possible.

ARA DESPRÉS

Imran El Hilali.

Ara després caminaré per les roques
amb el record de quan era xicotet
i somriure per que vaig néixer feliç .

Caminava i caminava fins arribar a casa
eren les huit, havia de dutxar-me
i després calia anar a dormir.

M'agradava anar al col·legi quan era xicotet,
voldria recordar quan era dilluns
i anava al col·legi quan eren les nou.

DÓNA'M LA MÀ

Lluís Llach.

Dóna'm la mà que anirem per la riba
Ben a la vora del mar
Bategant
Tindrem la mida de totes les coses
Només en dir-nos que ens seguim amant

Les barques llunyes i les de la sorra
Prendran un aire fidel i discret
No ens miraran
Miraran noves rutes
Amb l'esguard lent del copsador distret

Dóna'm la mà i arrecera la galta
Sobre el meu pit, i no temis ningú
I les palmeres ens donaran ombra
I les gavines sota el sol que lluu

Ens portaran la salabor que amara
A l'amor, tota cosa prop del mar
I jo, aleshores, besaré ta galta
I la besada ens durà el joc d'amar

Dóna'm la mà que anirem per la riba
Ben a la vora del mar
Bategant
Tindrem la mida de totes les coses
Només en dir-nos que ens seguim amant

DONA'M UN BOU

Vicente Espasa Llidó.

Dona'm un bou

i vine a la porta de la plaça

torejarem als bous i vaques més grans

i en els ulls tancats els

retallarem com si forende paper.

Els aplaudiments il·luminen

el camí

fins el bou final.

ENDREÇA

Joana Raspall.

Pujaré al cel blau
a collir paraules
per una escaleta
tallada en el vent.
És, cada graó,
un manyoc de boira;
a cada replà
hi brilla un estel.
Els cants dels ocells
hi fan de barana;
aromes de flors
hi posen dossier.

Espereu-me a baix:
tornaré amb les mans
curulles de somnis,
i us els donaré.

CAMÍ

Thiago Feria de Almeida.

Pujaré a la muntanya
a veure el paisatge
per un camí difícil.

És, cada pedra,
una persona bona,
que m'ajudarà a pujar
al cim de la muntanya,
on trobaré a la meua família.

Espereu-me a baix:
tornaré somrient
per estar amb vosaltres.

HERMANOS Y AMIGOS

Delia Arjona.

Los amigos son hermanos
que nosotros elegimos,
los que te ofrecen la mano
cuando te encuentras perdido.

Son las puertas que se abren
y se juntan los caminos,
cuando estás necesitado
sus brazos son extendidos.

Suaves rayitos de sol,
que te dan calor y abrigo.
El amor se fortalece
¡cuando tienes un amigo!

AMIGAS PARA SIEMPRE

Esther Gálvez Rourke.

Mi mejor amiga es mi hermana,
siempre está conmigo en las buenas y en las malas.

Me encanta cuando vienes corriendo y me abrazas,
son como suaves rayitos de sol que te dan calor y confianza.

Me siento segura contigo, me siento feliz.

En los cuentos te salva un príncipe,
en la realidad, me salvas tu.

CANÇÓ DE L'HOME PARAT

Vicent Andrés Estellés.

Parat en aquell cantó,
un cantó de la ciutat,
parat al cap del carrer,
ell era un home parat.

No sabia d'on venia
i no tenia on anar,
i en arribar al cantó
en el cantó es va quedar.

Passaven -i ells les mirava-
parelles d'enamorats,
agafats de la cintura,
agafats en un abraç.

Passaven infants i dones
que tornaven del mercat,
i l'home no s'hi movia
perquè era l'home parat.

Llums que s'apaguen i encenen,
la fira de la ciutat,
i en el rostre d'aquell home
una amarga dignitat.

Si de vegades plorava
ningú no el veia plorar.
Ningú res no li advertia,
ni veia l'home parat.

Es féu un arbre de pena,
és feu un arbre d'espant,
allí, al cantó del carrer,
ple d'orgull i humilitat.

Algú va avisar l'alcalde,
i l'alcalde, un "concejat",
i el "concejat" els qui duen
la grua municipal.

Com qui lleva un monument
d'un carrer de la ciutat,
varen endur-se una nit
l'home, l'home parat.

CANÇÓ DE LA DONA FELIÇ

Estrella Gámez Lario.

Feliç en aquella roca,
una roca del llac,
feliç al cap de la muntanya, ella era una dona feliç.
No sabia d'on venia
aquella felicitat tan bonica,
quan arribava a la muntanya
feliç estava de veure el llac.
respirava el vent,
el vent de la muntanya,
assegada en una roca
i sempre amb un somriure.
la felicitat s'apoderava d'ella,
i la dona mai plorava
perquè ella era una dona feliç.

CARA ES ELLA CRUZ ERES TÚ

Jota Santatecla.

Una vez un amigo me ofreció una moneda de veinte céntimos.

Sal de dudas, me dijo, Cervantes es la cara,

el veinte la cruz, cara es ella, cruz eres tú.

Lanzó la moneda al aire, la cazó al vuelo

y la colocó sobre su mano, oculta a mis ojos.

Me puse nervioso,

¿cómo iba a dejar que la suerte decidiera algo así?

Antes de decir nada piensa que te gustaría que saliera,

me volvió a decir,

y cuando lo sepas asiente con la cabeza.

Asentí enseguida.

Se guardó la moneda.

Ya tienes la respuesta.

EL, O ELLA

Maria Gámez Lario.

Un día, mi mejor amiga, me ofreció una moneda de un euro.

Y me dijo...sal de dudas, pasas demasiado tiempo con él,

ya no pasas ni un segundo conmigo.

Cervantes es la cruz, el 1 es cara, cruz es él, cara soy yo.

Lanzó la moneda al aire, y cuando la agarró al vuelo,

intentó destapar la mano, pero ninguna quería ver lo que era.

¡¡Estaba tan nerviosa!! Ahí fue cuando dije:

“No puedo dejar a alguno de vosotros, mi mejor amiga,

incluso familia, y el amor de mi vida”

Mi amiga levantó la mano: “CRUZ” era él,

mi amiga se puso a llorar porque ella no quería dejarme, ni yo.

Le dí un abrazo y le dije... No, no pienso dejar a ninguno,

ni a él ni a ti. No podría no soy un monstruo,

y siguió siendo mi mejor amiga,

mejor no, ahora hermana, y él mi novio.

COMPTA AMB MI

Txarango.

Compta amb mi en l'últim sospir de la nit
i en el primer alè del dia
als teus llavis, quan badallis
compta amb mi.

Compta amb mi quan s'oxidin els dies
i si la boira entela els vidres
dels teus somnis, quan no els trobis
compta amb mi.

I tu I jo, en una ciutat gelada
desfent la neu a dins dels teus llençols
i tu I jo, fins que se't curin les ales
jo seré aquí espantant els teus malsos.

Compta amb mi en els dies de lluita
si l'esperança et descuida
als mals passos hi haurà uns braços
compta amb mi.

COMPTEM JUNTS

Marcos García Martínez.

Compta amb mi tots el dies del l'any
en el primer alè del dia
als teus llavis, quan parles
Compta amb mi

Compta amb mi quan estigues mal
i si la boira entela els vidres
Els teus records, quan no els trobes
Compta amb mi

I tu i jo en moments difícils
intentant superar les dificultats junts
i tu i jo, fins que les teues ferides es sanen
jo seré ací espantant els teus malsons

Compta amb mi en els dies de pluja
Si l'esperança et destruïda
Als mals passos hi haurà uns braços
Compta amb mi.

PARLEM DE TU

Miquel Martí i Pol.

Parlem de tu, però no pas amb pena.
Senzillament parlem de tu, de com
ens vas deixar, del sofriment lentíssim
que va anar marfontent-te, de les teves
coses, parlem i també dels teus gustos,
del que estimaves i el que no estimaves,
del que feies i deies i senties;
de tu parlem, però no pas amb pena.

I a poc a poc esdevindràs tan nostre
que no caldrà ni que parlem de tu
per recordar-te; a poc a poc seràs
un gest, un mot, un gust, una mirada
que flueix sense dir-lo ni pensar-lo.

SEMPRE ET RECORDARÉ

Sílvia García Rivera-Nieto.

Parlem de tu, però no amb una gran tristesa.

Simplement parlem amb una llàgrima en l'ull,
recordant com ens vas deixar.

Tu sempre em deies que,
quan te n'anares, no em posés trista.

Però de vegades sent que m'estic assolant,
intente viure amb un somriure,
tot i que sense tu, es fa impossible.

Ja fa temps que no estàs amb nosaltres,
encara que et sent com si fora fa un segon.

Jo sé que sempre estaràs amb mi,
però sempre et recordaré amb una llàgrima en l'ull.

Sempre et recordaré iaia

T'ESTIME

ME GUSTA ANDAR DE NOCHE

Concha Méndez.

Me gusta andar de noche las ciudades desiertas,
cuando los propios pasos se oyen en el silencio.
Sentirse andar, a solas, por entre lo dormido,
es sentir que se pasa por entre un mundo inmenso.
Todo cobra relieve: una ventana abierta,
una luz, una pausa, un suspiro, una sombra...
Las calles son más largas, el tiempo también crece.
¡Yo alcancé a vivir siglos andando algunas horas!

MI CASA VACÍA

Joel Gil Castellano.

Me gusta andar de noche por mi casa vacía
cuando mis pasos se oyen en silencio.
Sentirse andar, a solas cuando mi familia está dormida
es sentir que se pasa por un mundo inmenso.
Una ventana abierta por el aire
una luz, una pausa, un suspiro, una sombra.
Las calles son oscuras, el tiempo también es oscuro.

HE VINGUT

Vicent Nàcher Ferrero.

Per si et feia falta alguna cosa.

Per si havies perdut les claus.

Per si no coneixies bé el camí.

He vingut.

Quan encara la carn és tendra.

Quan el meu cos avança segur.

Quan potser puga oferir-te molt.

He vingut.

I no duc a les mans promeses.

I no et demane res a canvi.

I no importa si és massa tard.

He vingut.

Sense garlandes ni paraules buides.

Sense música ni pàtria que ets tu.

Sense segones ni terceres intencions.

He vingut.

Com un ocell lliure, clar i valent.

Com un cor que camina rabiüt.

Com un xiquet que vol créixer.

He vingut.

Amb el cap ben alt davant de tothom.

Amb el clar convenciment de l'estima.

Amb la ferma voluntat de perseverar.

HAS VINGUT

Eva Gilabert Cholbi.

Per si ningú m'acompanyava.

Per si perdia alguna amestat.

Per si no coneixia bé el camí.

Has vingut

Soc feliç sols amb tu.

Sempre vens amb mi.

Sempre em dones el teu amor.

Has vingut

Quan estic trista, vens.

Quan estic enfada, vens.

Quan estic espantada, vens.

Has vingut

Quan estava sola.

En les bones i les males.

Quan necessitava a algú.

Has vingut

I el que sé de tu es

que mai m'abandonaràs.

EL HADA DE PRIMAVERA

Carmen Gil.

Llega el Hada Primavera
que no es un hada cualquiera.
Mezclando magia y amor,
viste el mundo de color.

Cuando viene de visita,
con un toque de varita,
cubre los alrededores
de trinos, cantos y flores.

¡Qué alegre está la pradera!
Llega el Hada Primavera.

EL HADA DEL AMOR

Fransheska Gómez Altuve.

Viene el hada del amor
a hablar del corazón.
mezclando magia y color
viste el mundo de color,
y cuando viene de visita
va saltando con su varita.
¡Qué alegre está el corazón
viene el hada del amor!

AQUESTA REMOR QUE SE SENT

Miquel Martí i Pol.

Aquesta remor que se sent no és de pluja.

Ja fa molt de temps que no plou.

S'han eixugat les fonts i la pols s'acumula
pels carrers i les cases.

Aquesta remor que se sent no és de vent.

Han prohibit el vent perquè no s'alci

la pols que hi ha pertot

i l'aire no esdevingui —diuen— irrespirable.

Aquesta remor que se sent no és de paraules.

Han prohibit les paraules perquè

no posin en perill

la fràgil immobilitat de l'aire.

Aquesta remor que se sent no és de pensaments.

Han estat prohibits perquè no engendrin

la necessitat de parlar

i sobrevingui, inevitable, la catàstrofe.

I, tanmateix, la remor persisteix.

NO PLOU

Amir Ittarmachen Bouhbouh.

No plou per la sequera,
aquesta enemiga que
matant està tot els arbres
i la vegetació.

Aigua per als arbres!
aigua per a les plantes!
que el sol es la beu!

Les nits que la vegetació
pateix, li manca aigua.
La nit es bona per a beure,
el sol es beu l'aigua de la Terra
i no plou ni un poc.

POBRE BURRO

Gloria Fuertes.

El burro nunca dejará de ser burro.
Porque el burro nunca va a la escuela.
El burro nunca llegará a ser caballo.
El burro nunca ganará carreras.

¿Qué culpa tiene el burro de ser burro?
En el pueblo del burro no hay escuela.
El burro se pasa la vida trabajando,
tirando de un carro,
sin pena ni gloria,
y los fines de semana
atado a la noria.

El burro no sabe leer,
pero tiene memoria.
El burro llega el último a la meta,
¡Pero le cantan los poetas!

El burro duerme en cabaña de lona.
No llamar burro al burro,
llamarle «ayudante del hombre»
o llamarle persona.

ANIMALET

Daniel Ladrón de Guevara Portafaix.

El burro sempre serà burro
Perquè el burro està en el camp?
El burro sempre es el mateix
l'animalet mai arribarà a ser res més.
Quina culpa té el burro de ser animal?
En el camp del burro no hi ha escola,
i a més a més el burro es un animal
que de coneixement no va molt sobrant.
El burro es passa la vida menjant carlota
i estirant del carro sense pena ni glòria;
tot i ser qui més feina fa,
sense cap reconeixent el burro s'ha quedat.
Els caps de setmana el burro menja més carlotes que mai
eixa es la vida del burro, trist animal.
Podríem canviar-li el nom al burro en una reunió popular
per a que el pobre animal, no ho pase tan mal.

NO VOLVERÉ A SER JOVEN

Jaime Gil de Biedma.

Que la vida iba en serio
uno lo empieza a comprender más tarde
como todos los jóvenes yo vine
a llevarme la vida por delante.
Dejar huella quería
y marcharme entre aplausos
envejecer, morir, eran tan sólo
las dimensiones del teatro.
Pero ha pasado el tiempo
y la verdad desagradable asoma:
envejecer, morir,
es el único argumento de la obra.

HASTA QUE LLEGUE A HACERME VIEJO

Máximo Laguna Fernández.

Que la vida va en serio

yo, sinceramente, no necesito saberlo:

Como los ingenuos que ven la luz por primera vez,

yo, vengo a vivir una vida loca.

Quiero dejar una huella en el mundo

e irme entre la fama:

Envejecer, morir, son pensamientos

que poseen las personas más avanzadas.

El tiempo pasa lento,

y algo impensable para mi viene:

Envejecer, morir...

algunos problemas que, aunque existan,

son muy lejanos en mi camino y en mi ser.

PAISATGE

Encarna Roselló.

Aturada al bell mig
del paisatge
m'endinse,
tenyida de blau,
muda de paraules.

Estime aquesta mar
que oneja els secrets
i es cala
amb el seu murmuri
dins dels somnis.

Estime aquesta terra
arrel del que sóc i anhele
mut testimoni
de les petjades del passat
sentinella del desig
de sobreviure.

Contemple la bellesa harmoniosa
i se'm qualla a mig aire l'alé.
La primavera
vesteix la tarda d'aromes,
la vida comença de nou.

Repose la mirada tranquil·la
mentre la brisa udola
melodies de llibertat.

PAISATGE

Layla Lalah Hernández.

Aturada enmig del paisatge i
totes les flors tenyides de colors
que es veuen brillants
estime aquesta mar que oneja els secrets
i tots els pètals rojos que combinaven amb el cel roig.

Tenien un aroma a freses i cireres
contemple la bellesa harmoniosa de la primavera
que vesteix la vesprada de colors.
La vida comença altra vegada.

SOM

Encarna Roselló.

Som el que tenim i anhelem
instants de temps
que passen i queden,
il·lusions dibuixades a l'aire
la nuesa d'unes paraules.

Som la claror de l'albada i
l'ombra d'un fanal.

Una petjada en la sorra
unes mans pentinant onades

Som la força dels mots
en un dia de vaga.

Som la raó de viure,
el camí traçat,
que a poc a poc
fem i desfem.

Som la cançó, el vers,
un trenc d'alba i un adéu.

El foc, el dubte, la tempesta.

Som la carícia.

El bes.

Un t'estime de matinada.

CONSTRUCTES

Inés Marqués González.

Som el temps que passa i ja no recordes
instants de temps que aconseguen records bonics
i especials il·lusions i dibuixos en un món real .

Som la força de les paraules
de vegades dolces i,
de vegades, massa llargues.
Som la raó de viure
i el camí que anem caminant.

Som una cançó, un poema, una conversa,
i sobretot, per a mi,
la família.

VIVA EL MUNDO AL REVÉS

Gloria Fuertes.

El ratón persigue al gato,
el gato asusta al perro,
el perro habla,
el hombre ladra,
la mosca come al pájaro.

Ya lo ves.

Viva el mundo cambiante.

Viva el mundo al revés.

La pulga Federica,
a picar se dedica,
porque es su obligación.

la gente la critica.

¡Qué falta de atención!

LA VIDA DIFERENTE

Marcos Mata Borja.

En las ciudades en vez de humanos hay animales,
en vez de perros en capazos hay humanos,
en vez de personas son animales,
en vez de cruceros de personas hay cruceros de animales.

En vez de aves en el cielo, son humanos
en vez de bomberos humanos
hay animales bomberos,
en vez de personas que hablan
los perros hablan, y las personas ladran.
¡Que bobada!

L'AMOR

Miquel Martí i Pol.

Tot en l'amor s'emplena de sentit.

La força renovada d'aquest cor
tan malmenat per la vida, d'on surt
sinó del seu immens cabal d'amor ?

És, doncs, sols per l'amor que ens creixen
coses als dits i se'ns revelen els misteris;
i en l'amor tot és just i necessari.

Creu en el cos, per tant, i en ell assaja
de perdurar, i fes que tot perduri
dignificant-ho sempre amb amorosa
sol·licitud : així donaràs vida.

VOLDRIA SER

Vicente Montilla Cholbi.

Voldria ser per sempre la teua lluna,
transitar junts el camí de la vida
fins la terra,
no perdre't de vista mai, tot i que
et separes de mi,
voldria donar-te una abraçada molt forta,
i poder agafar-te de les mans.

Voldria ser el teu príncep,
aquell príncep de la teua vida,
voldria ser el teu somni, i que
sempre sigues la meua llum,
la llum més important de la meua vida.

MAÑANA DE AYER, DE HOY

Jaime Gil de Biedma.

Es la lluvia sobre el mar.

En la abierta ventana,
contemplándola, descansas

la sien en el cristal.

Imagen de unos segundos,

quieto en el contraluz

tu cuerpo distinto, aún

de la noche desnudo.

Y te vuelves hacia mí,

sonriéndome. Yo pienso

en cómo ha pasado el tiempo,

y te recuerdo así.

EL TIEMPO

Álvaro Morales Arjona.

Es la lluvia cayendo sobre el árbol
en la cerrada ventana,
Contemplándola, despiertas la lluvia.

Imagen de unos minutos,
moviéndote en la oscuridad tu cuerpo,
igual que antes, aún del día, vestida.

Y me alejo de ti, triste.
Tu y yo pensando en
como ha pasado el tiempo
y lo recordamos así.

AMA TU RITMO

Rubén Darío.

Ama tu ritmo y ritma tus acciones
bajo su ley, así como tus versos;
eres un universo de universos
y tu alma una fuente de canciones.

La celeste unidad que presupones
hará brotar en ti mundos diversos,
y al resonar tus números dispersos
pitagoriza en tus constelaciones.

Escucha la retórica divina
del pájaro del aire y la nocturna
irradiación geométrica adivina;
mata la indiferencia taciturna
y engarza perla y perla cristalina
en donde la verdad vuelca su urna.

ATENCIÓN

Jan Niemann Fernández.

Piensa y elabora tus acciones,
reflexiona cada paso que das para no caer
en la trampa del error.

Cada huella que das
es un nuevo camino
que tendrás que emprender,
y si hay un obstáculo
lo podrás que esquivar.

Yo ya he emprendido muchos caminos,
pero pocos,
frente al último.

En el error ya caí
pero pude escapar.

MI MEJOR AMIGA

Mireya Orozco..

Mi amiga del alma

Mi amiga querida

Eres tu mi madre

y lo mejor de mi vida.

Siempre mi confidente

Siempre mi consejera

Siempre la más sincera

Y nunca la traicionera.

Eres tú la más linda,

y te agradezco a ti,

por ser

mi mejor amiga.

MI OTRA MITAD

Neus Palacios Morató.

Mi amiga, eres lo mejor de mi vida,
siempre mi consejera
y además la más sincera.
Eres tú mi mejor amiga
tú eres mi alma
y mi más querida.
Pareces a mi madre
que me quiere y me cuida.
Eres la más linda
y te agradezco no ser nunca traicionera.
Siempre estuviste,
estás
y estarás en mi corazón.

Nunca te olvides
que me tienes
para lo que necesites.
Espero que siempre seamos amigas
Te quiero,
te adoro
y te amo.

AMO, AMAS

Rubén Darío.

Amar, amar, amar, amar siempre, con todo
el ser y con la tierra y con el cielo,
con lo claro del sol y lo oscuro del lodo:
Amar por toda ciencia y amar por todo anhelo.

Y cuando la montaña de la vida
nos sea dura y larga y alta y llena de abismos,
amar la inmensidad que es de amor encendida
¡y arder en la fusión de nuestros pechos mismos!

MI EXISTENCIA

Marcos Pedrós Martínez.

Perdonar, perdonar, perdonar, perdonar siempre,
con toda el alma y con el océano y con la arena de la playa,
con lo claro de la luz y lo oscuro del mapa
perdonar por necesidad y amar sin motivo aparente.

Y cuando el reloj del tiempo nos sea
lento y pesado y molesto y realmente complejo,
dejar a un lado la Play y recapacitar para encontrar nuevas soluciones.

AMOR

Extret de la xarxa social X.

No existe el amor en la vida

La vida es amor.

VIDA

Pablo Pérez Grassetti.

No hay amor en la vida, el amor es la vida.

MIREIA

Encarna Roselló.

Nineta d'ulls de mel
el temps passa i et fas gran
enrere queden els vestits
que et feien sentir princesa,
les ales de fada,
les sabates de tacó,
enrere has deixat els contes,
les mans tacades de pintura
i el somriure màgic
de nineta de cotó en pel.

Enrere, allà enrere s'ha quedat
el plor del primer dia d'escola
els berenars al pati, el tobogan,
les risses i les cançons
i els neguits de nineta poruga.

Et fas gran,
nineta d'ulls de mel
ja no hi és el somriure tímid
hi ha una rialla fresca
brava com la mar,
blanca com la lluna.

Nina, nineta
de cara dolça
i ulls de mel...
t'estime.

QUI SOC?

Mireia Puig Muñoz.

Nineta d'ulls de mel

el temps passa i ja no eres la mateixa

enrere queden els vestits de Frozen

que et feien sentir-te Elsa,

la capa de les súper heroïnes

les sabates de tacó,

enrere queden els parcs,

tota la cara tacada de pintura

i els teus somriures màgics

d'orella a orella.

Enrere queda quan t'enfadaves per tot

l'olor del primer dia d'escola

quan no volies anar però després t'encantava,

les risses i les cançons tot el dia.

Em faig bonica

nineta d'ulls de mel,

tot queda en bells records.

POEMA XV

Pablo Neruda.

Me gustas cuando callas porque estás como ausente,
y me oyes desde lejos, y mi voz no te toca.
Parece que los ojos se te hubieran volado
y parece que un beso te cerrara la boca.

Como todas las cosas están llenas de mi alma
emerges de las cosas, llena del alma mía.
Mariposa de sueño, te pareces a mi alma,
y te pareces a la palabra melancolía.

Me gustas cuando callas y estás como distante.
Y estás como quejándote, mariposa en arrullo.
Y me oyes desde lejos, y mi voz no te alcanza:
déjame que me calle con el silencio tuyo.

Déjame que te hable también con tu silencio
claro como una lámpara, simple como un anillo.
Eres como la noche, callada y constelada.
Tu silencio es de estrella, tan lejano y sencillo.

Me gustas cuando callas porque estás como ausente.
Distante y dolorosa como si hubieras muerto.
Una palabra entonces, una sonrisa bastan.
Y estoy alegre, alegre de que no sea cierto.

POEMA I

Nicolás Ríos Gil.

Me gustas cuando me miras porque me siento especial,
y me dan ganas de conectar más contigo
y mis ojos se abandonan a los tuyos
y parece que una mirada tuya me cerrara la boca.

Como todas las cosas están llenas de nuestra alma,
salen a la luz las cosas llenas del alma nuestra,
mariposas del sueño te pareces a mi alma
y te pareces a la palabra melancolía.

Me gusta cuando callas y estás como siempre,
y estás agobiada como mariposa en arrullo,
y me oyes desde desde el otro lado y mi voz casi te alcanza,
déjame que me calle con el silencio del mundo.

Déjame que hable también con tu silencio,
claro como el sol simple como un collar.
Eres como la noche callada y constelada.
Tu silencio es de estrella tan lejano y sencillo.

Me gusta cuando miras porque estás como distante y agresiva,
como si hubieras muerto en un mundo de silencio,
una palabra acertada, una sonrisa agradable bastan,
y estoy alegre de que no sea verdad.

AMIGAS

Karla Valarezo.

Amigos... siempre seremos amigos
para contar alegrías y tristezas,
una a una y así tendremos como testigos
al sol, al viento, a la noche, o a la luna.

Viajaremos por mundos distantes
para buscar con todo el empeño
¡Seremos como el caminante
que cabalga buscando su sueño!

Amigos siempre sobre todas las cosas
como van unidos espinas y rosas
sin que importe nunca distancia
ni tiempo tú serás la lluvia...
yo tal vez el viento.

Yo así seguiré como lo hacen pocos,
buscando en la vida mis sueños locos
y si algo pasara ¡Escucha lo que te digo
por todos los tiempos, yo seré tu amigo!

AMIGAS

Azahara Ruiz Jiménez.

Amigas... siempre seremos amigas,
para lo bueno y para lo malo.
Seremos inseparables, viajaremos
por mundos distintos, pero,
el amor como amigas nunca dejará
de separarnos.

Siempre viviremos momentos
malos y buenos en nuestra
amistad, pero la furia y la tristeza
nunca superará el amor que tenemos
en nuestra amistad.

Mientras seamos amigas te daré
todo mi amor y cariño que te mereces:
te cuidaré como nadie te ha cuidado
y viviremos los mejores momentos
de nuestra amistad.

Espero que nuestra amistad
dure para siempre, ¡AMIGAS!

DISTINTO

Juan Ramón Jiménez.

"Lo querían matar
los iguales,
porque era distinto.

Si veis un pájaro distinto,
tiradlo;
si veis un monte distinto,
caedlo;
si veis un camino distinto,
cortadlo;
si veis una rosa distinta,
deshojadla;
si veis un río distinto,
cegado.
si veis a un hombre distinto,
matadlo.

¿Y el sol y la luna
dando en lo distinto?
Altura, olor, largor, frescura, cantar, vivir
distinto, de lo distinto;
lo que seas, que eres
distinto
(monte, camino, rosa, río, pájaro, hombre):
si te descubren los iguales,
huye a mí,
ven a mi ser, mi frente, mi corazón distinto".

EQUIDADES

Antonia Saldarriaga Gil.

Lo querían amar los iguales
porque era distinto.

Si veis un pájaro distinto,
adoptarlo;

Si veis un monte distinto,
regadlo;

Si veis un camino distinto,
arregladlo;

Si veis una rosa distinta,
cuidadla;

Si veis un río distinto,
no lo tapéis;

Si veis un hombre distinto,
queredlo;

Altura, olor, frescura, largor, cantar,
vivir distinto de lo igual.

Sé distinto, especial, sé tú.

Sé DISTINTO.

NOCHE DE VERANO

Antonio Machado.

Es una hermosa noche de verano.

Tienen las altas casas
abiertos los balcones
del viejo pueblo a la anchurosa plaza.

En el amplio rectángulo desierto,
bancos de piedra, evónimos y acacias
simétricos dibujan
sus negras sombras en la arena blanca.

En el cénit, la luna, y en la torre,
la esfera del reloj iluminada.

Yo en este viejo pueblo paseando
solo, como un fantasma.

NOCHES DE ESTÍO

Aroa Salvatierra Moragues.

Es una corta noche de verano.

Tienen las blancas casas abiertos los balcones
del anchuroso paseo del puerto.

Bancos de madera, la preciosa estatua del pintor Sorolla
dibuja sombras negras en la playa de la grava.

Se oyen las olas del mar, las corrientes,
los restaurantes llenos de ambiente.

Yo tomando un refresco

RESTAURANTS XINESOS

Vicent Nàcher Ferrero.

Agraeixc molt poder gaudir al meu poble
dels acollidors restaurants xinesos,
els quals ens ofereixen amb tendresa menjar
oriental molt agradable diferent al d'ací.
Són com unes casetes de fusta de color roig,
que reïxen enmig del monoton paisatge
habitual de les nostres cases i edificis.
M'ensisa anar a aquests llocs humils,
tant, que quan he de celebrar esdeveniments
ho faig a les seues taules. M'ho passe tan bé!
Allà hi trobem una mescla curiosa de sabors
que s'acosta tangencialment al que realment
es menja a Xina, ho sé, però aquest intent
pintoresc d'adaptació occidental em sedueix.

RESTAURANTS MEXICANS

Juan Serrat Canut.

Els acollidors restaurants mexicans

tenen barrets gegans,

van de la terra al sol,

del sol a la terra.

Amb menjar senzill,

senzill com la lluna

la lluna és brillant,

brillant és el menjar mexicà.

EL POEMA

Miquel Martí i Pol.

El poema és la nit
i un balancí al terrat,
i jo,
assajant de dir coses en veu baixa.

Si apaguessin els llums del pont
i els llums dels carrers
i els de les cases,
el poble seria paorosament gran,
tràgicament indefens.

El poema és la nit,
la nit del poble,
el poble i la nit en una
meravellosa harmonia,
i jo, al terrat,
assegut al balancí,
en el poble,
en la nit,
assajant de dir coses en veu baixa.

EL POEMA

Joel Sirera Olmos.

El poema és el poble i una cadira al carrer,
i jo, menjant coques a la porta de casa.

Si vingueren convidats a casa,
jo els convidaria a sopar,
el poble està ple les llums estan enceses ,
tot el món sopant al carrer.

El poema és el poble,
les nits d'estiu del poble,
el poble i l'estiu tot d'una.

I jo, al carrer, assegut a la cadira,
en el poble, en la nit d'estiu,
menjant coques a la porta de casa

AMIGAS

Karla Valarezo.

Amigos... siempre seremos amigos
para contar alegrías y tristezas,
una a una y así tendremos como testigos
al sol, al viento, a la noche, o a la luna.

Viajaremos por mundos distantes
para buscar con todo el empeño
¡Seremos como el caminante
que cabalga buscando su sueño!

Amigos siempre sobre todas las cosas
como van unidos espinas y rosas
sin que importe nunca distancia
ni tiempo tú serás la lluvia...
yo tal vez el viento.

Yo así seguiré como lo hacen pocos,
buscando en la vida mis sueños locos
y si algo pasara ¡Escucha lo que te digo
por todos los tiempos, yo seré tu amigo!

AMIGOS

Alba Toledo Azorín.

Amigos... Siempre seremos amigos,
para los buenos y malos momentos.
Y aunque estemos cerca o lejos,
nuestro amor como amigos nunca dejará de existir.

Viajaremos por todo el mundo
conocien ciudades y países nuevos
y cada día abriendo nuevos recuerdos,
que nunca olvidaremos.

Tú eres uno más de la familia,
ya que puede que tenga muchos amigos
pero ninguno como tú,
para mi eres el más especial.

Siempre puedes contar conmigo para lo que sea,
la distancia no importa
porque tenemos una amistad del corazón.
Gracias por estar siempre conmigo.

ES DE-VINDRE

Héctor Rubio Velàquez.

Una vesprada al cinema, una bona conversa,
un cafe cap a l'hora del migdia en un bar cèntric,
acomiar-se d'una cara coneguda sense saber qui és,
una mirada al forn o un somriure d'algú que es creua pel carrer
són coses que sovint no pensem, i que en canvi esdevenen al nostre dia a dia,
donant-li un toc de quotidianitat i configurant-lo
segons la nostra forma de veure les coses.

És un costum preguntar-se moltes vegades pe l'esdevindre,
pel que farem quan tinguem els fruits que hem plantat avui,
per com serà el rencontre amb aquella persona que no veiem fa temps,
que farem en tindre els 30, o els 40, o els 80..
i amb això ens anem configurant a poc a poc,
reguem la terra dels somnis amb aquestes coses, i ens il·lusionem:
És un goig veure el camí que anem recorrent i les passes darreres lluny,
molt lluny d'aquells primers indicis des d'on sortí la salvació.

Cal esdevindre sovint,
cal esdevindre constant,
cal esdevindre sempre...
Tot i esperant que,
quan ho creiem tot perdut,
qui torna a esdevindre és la vida.

ERES TU

Julia Tomczak.

Una bona conversa,
un cafè al migdia
i una bona companya
que en fa riure,
riure d'orella a orella.

Una amistat del dia a dia,
passa el temps i jo continue
amb tu, que eres la meua vida.

Encara no m'he avorrit d'estar amb tu,
tu eres la meua amistat,
tu eres la meua vida.

LA GENT QUE ESTIMO

Oques Grasses y Rita Payés.

Porto amb mi les coses que em vas dir

el teu amor

el meu verí.

Una part de tu em floreix a dins

el meu amor

el meu destí.

Soc feliç

prop del perill

només soc com un desig

com un desig.

Queda amor

en aquest món

i t'estimo molt

i t'estimo molt

i també tinc por.

T'ESTRANYE

Keira Torres Junquera-Hewson.

Duc amb mi el teu amor
el teu amor, el meu destí
soc feliç
només soc com un desig
i t'estime molt
i t'estime molt
i també tinc por
sempre duc un tros de tu
van plorant els núvols grisos
per que tu ja no estàs aquí .

CANÇÓ D'ALBADA

Salvador Espriu.

Desperta, és un nou dia,

la llum

del sol llevant, vell guia

pels quiets camins del fum.

No deixis res

per caminar i mirar fins al ponent.

Car tot, en un moment,

et serà pres.

DE NOU

George Van Randeraad.

Alçat, hi ha una nova oportunitat,
els consells intel·ligents
dels que estan al meu costat,
em guien pels quiets camins.

No deixes res per córrer
i mirar fins a l'horitzó.
Mira tot, en un moment,
et serà útil.

LA PETITA LLUM

Héctor Rubio Velázquez.

En aquesta terra nostra tots tenim dret al somni,
però inevitablement hi ha persones que els escriuen.
Jo els veig sovint passejar per l'eix del temps,
nien enmig de les lletres i reinventen
la semàntica a toc de records.

Són la llum
que ens guía en un mar de versos,
son la ventolada de lletres
que mou l'humil albuferenc en el que naveguem,
són el vent
que mou l'arròs de les nostres marjals,
són els poetes,
aquells que nodreixen a versos la terra d'aquest petit País.

LA PETITA GOTA DE PLUJA

Carmen Velasco Gil.

En aquesta pluja de persones tots som una gota
però sempre hi ha una petita gota.

La petita gota no sempre ha de tindre un bon dia.

Algunes gotes volen intentar-ho i, encara que la pluja ho impideixca,
algunes arriben a aconseguir-ho, jo em pregunte:

Què li passa a les que no ho aconsegueixen?

Jo em pensava que es posaven tristes aquestes gotes,
però no, al contrari: viuen millor que les que ho aconsegueixen
per que elles tenen objectius i motius per els que viure.

PODRIES

Joana Raspall.

Si haguessis nascut
en una altra terra,
podries ser blanc,
podries ser negre...
Un altre país
fóra casa teva,
i diries "sí"
en una altra llengua.
T'hauries criat
d'una altra manera.
Més bona, potser.
Potser més dolenta.
Tindries més sort
o potser més pega...
Tindries amics
i jocs d'altra mena;
duries vestits
de sac o de seda,
sabates de pell
o tosca espardenya,
o aniries nu

perdut per la selva.
Podries llegir
contes i poemes,
o no tenir llibres
ni saber de lletra.
Podries menjar
coses llamineres
o només crostons
secs de pa negre.
Podries... podries...

Per tot això pensa
que importa tenir
les mans ben obertes
i ajudar qui ve
fugint de la guerra,
fugint del dolor
i de la pobresa.
Si tu fossis nat
a la seva terra
la tristesa d'ell
podria ser teva.

D'ON SER

Vira Wodolaskina.

Si haguessis nascut
en una altra terra,
podries ser blanc,
podries ser negre...
podries anar a un altre país
fora de casa teva
i diries "SI" sense por,
i no diries que "NO".

Podries anar a Ukraïna,
Podries anar a Alemanya,
sense amics,
i família
i diries "SI" sense por.

Mes dona potser fores,
Potser policia,
o potser doctora
Tindries amics
i jocs d'una altra mena,
duries vestits
de sac de pell
o tosca expandenya,
o anaries nu
perdut per la selva
PODRIES...

MI TRISTEZA

Juan Antonio Muriel.

Cuando se vaya
el viento de otoño,
dime que harás, compañera,
iré donde él me lleve
porque me muero en primavera.

Y el viento de otoño volvió
y ella cogida de su brazo,
balanceándose al compás
del baile de las hojas muertas.

Y llamó a mi puerta
esperando mi respuesta,
y como no quise abrirle
se fue muy triste
mi tristeza...

MI FELICIDAD

Fátima Zerrad Femenia.

Cuando venga
el frío de invierno,
dime qué harás,
compañera,
iré donde yo quiera
porque revivo en
primavera.

Y el calor de verano volvió,
y ella libre de hacer lo
que quiera balanceándose
al compás del baile del
las hojas vivas.

Y llamó a mi puerta
esperando mi respuesta
y como no quise abrirle
volvió muy feliz mi felicidad.

Cridaria novament les meues velles amistats,
Entre rialles i anècdotes, recordaríem novament la nostra
Infantesa, feliços de veure com el pas dels anys han fet empremta
Projectant la millor versió que de nosaltres podria brollar.

Passen els anys i tot s'emplena de sentit, els dubtes
On gravitàvem s'esvaeixen i ens n'adonem amb melangia del
Record d'altres temps, d'altres persones que sembla se'n van però
Tornen de nou en cada gest que manifestem, en cada aprenentatge.

Diuen que la vida es una constant d'anada i tornada, mentre
Ens construïm i, poc a poc deixem que passen els anys

Xiuxiuegen els records i les anècdotes,
Amb tendresa i enyor cloc de nou els ulls,
Barloventege amb cura el joc de les emocions
I de nou soc on sempre, assegut a la meua cadira
A l'escola que un dia em va veure créixer.

FINIS CORONAT OPUS